

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

X. Misera consolatorem alloquitur.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

X. MISERA CONSOLATOREM ALLOQUITUR.

ANIMA exul, quam Deus a dulci amore elongaverat et cruciatibus amando augebat, sic querulando exclamat : O vœ ! quam graviter dives quandoque tolerat , quod post honorabiles divitias paupertatis opprobria magna portat ! Dicit ergo : Eia, Domine mi, pauper sum valde corpore debili, exul nimis in spiritu flebili; nullus enim in spiritali Ordine constitutus coram me legit tuas Horas canonicas, vel Officium Missæ dicit. Tunc [dixit] amabile os, quod mentem meam vulneravit, verba magnifica quæ nunquam digne audivit auris mea : Tu es desiderium meum, amoris sensus, pectoris mei [dulce refrigerium , oris mei] fortissimum osculum ; mirabilium meorum deliciosum gaudium ; ego in te et tu es in me. Non propius possumus convenire, quoniam in unum confluximus, et in unam formam figurati sumus, et sic jugiter [indefessi] permanebimus. Et anima ait : Eia prædilecte, quomodo sic intime loqueris ad me, non audeo hæc verba cum lætitia cogitare, quia canis mortuus, scilicet corpus meum, misere semper fœde in naribus meis olet. Audio quod hostes mei contra me fremunt assidue, nec sensum capio quid mihi immineat in extremo. In conspectu tuo tantummodo meas miserias recognosco. Sicut, Domine, abstulisti mihi et promisisti, obsecro, ut eveniat tibi ; promisisti enim quod ex hoc laus tua proveniat. Sic respondit Dominus : Mea profunda protectio et lata deambulatio, excelsum desiderium, et diutina longanimitasque expectatio, rursus oportet tibi doctrinam adhibere. Disciplinam suam sine gravamine non possunt nobiles juvenulæ exercere ; oportet namque ut omnia membra sua arctando cohibeant, frequenterque coram magistra disciplinæ, tremulæ consistant. Sic sponsis meis in terris corpus suum pro disciplina compede est alligatum. Ego in terris pro tuo amore fui circumdatus angustiis : inimici mei coram oculis meis portaverunt mortem meam crudeliter in manibus suis, sustinuique in despectionibus superbiorum quamplurimam egestatem, et in his omnibus fidu-

III. 5.

ciam habens in Patre, supersperavi ad inæstimabilem bonitatem. Secundum hæc verba dirige mentem tuam.

CONSOLATA GRATIAS AGIT.

- II. 5. **T**u, Deus, illustras animum meum, sicut sol aurum; cum conceditur mihi quiescere in te, magnæ sunt deliciæ meæ; tu, anima mea induis te, et tu es vestis proxima qua anima mea vestit se, qua dum spoliatur, cordis molestia generatur. Si amor tuus convalesceret ad me, cito eriperet de hoc corpore, ubi te sine intermissione possem [ad votum] diligere; carmen tibi cecini, nec adhuc habeo quod volui. Si tu mihi velles canere, perciperem quod merui concupiscere.
- II. 6. Cum splendo, tu radias; cum fluo, humectaris; cum suspiras, trahis cor meum in te; cum ploras pro me, inter brachia mea sumo te: cum amas me, simul unimur, et sic uniti nunquam dividimur; verum deliciosa expectatio duorum est in amoris vinculo. Tunc expecto famelica et sitiens, festinans et delectans horam jucundissimam qua de ore tuo deifico fluunt verba melliflua, quæ auris non audivit, sed et solus spiritus percipit, et qui mundi prospera despicit; et qui inclinat aurem suam ad verba oris tui, sitienti suavem odorem Spiritus tui.
- II. 7. Ego peccatrix et pigra, olim orare volui; Deus vero videbatur averti et quod nullam mihi vellet gratiam impertiri. Cum ergo pro infirmitate corporis, miserabilique obstaculo videbatur esse, spiritu vellem contestari: eia, inquit anima mea, memorare omnis fidei, laudaque dilectum tuum et dic: GLORIA IN EXCELSIS DEO. In hac laude resplenduit lux animæ; in qua vidi Dominum in sua majestate et immensa claritate. Habebatque duos aureos calices in manibus suis plenos vino vivo; in sinistræ manus calice, vinum erat rubeum afflictionis et pœnæ; in dextera, calix plenus consolationis eximix. Et dixit Dominus: Felices qui hic rubeum bibunt vinum, licet utriusque vini ex æquali charitate propinem poculum meum, tamen vinum limpidum est

nobilius in seipso, et beatissimi qui et mero et rubeo inebriantur vino.

AFFLICTIO SIMILEM FACIT DEO.

FAMILIARIS anima rememorans Deo dona sua ait ad ipsum : III 16.
Domine, tu dixisti : nullum donum hominis super terram quod non habeat flagelli disciplinam. Hoc mihi prophetasti ore tuo, et adimplesti in me frequenti verbere diro. Ante sex annos prænuntiasti mihi quod religiosi valde essent me persecuturi et despecturi, et nunc faciunt, et fecerunt hactenus malitiose duri mihi. Numquid, Domine, hoc est miraculum quod jussisti me desiderare? Respondit mihi Dominus et dixit: Pater meus dedit mihi potentiam suæ veritatis, et notitiam suæ sanctitatis; addiditque mihi multitudinem despectionis. Post autem contulit mihi gloriam ineffabilem et interminabilem dignitatem. Hoc modo assimilabo te præstantissimæ Trinitati.

XI. DE PRÆCIPUO ASCENSIONIS GRADU.

DIVINÆ allocutionis salutatio ex ardore fluens deitatis I. 2.
fervido, sua virtute corporis virtutes adimens, animam clarificat, ut se similem sanctis aspiciat, splendoremque cælestem in se recipiat: separatur itaque quantum potest a corpore cum omnibus viribus, sensibus, amoribus, voluptatibus exterioribus, remanente solo tamquam in suavi somno, spiritu vegetante. Tunc plenum Deum in tribus personis, et tres personas in uno Deo inseparabiles ineffabiliter contemplatur; quodamque modo inscrutabili eam salutando alloquens, regali indumento circumdata, ejus se subdit delectabiliter voluntati; petit ergo et quærit omne quod concupiscit, daturque quod vult, et de omnibus quæ quæsierit respondetur. Quod si donum non tribuitur, vel responsio subtrahitur, *ibi eidem protinus innotescit*. Hic est primus ascensionis gradus. Pro-